

Farní listy č.29/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

16.července – 15.neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 3,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Průvodkyně ve Španělské synagoze vzpomínala na reformy Josefa II, který zrušil židům nejen povinnost nosit na speciální oblečení, aby je všichni poznávali, ale dovolil jim také opustit ghetto a žít prakticky kdekoliv. To, co bylo většinou považováno za velký pokrok, bylo některými konzervativními kruhy, zvláště mezi rabíny, přijato jako určité ohrožení. Život mimo zdi ghetta, vně doposud uzavřené společnosti, přinášel riziko ztráty identity.

Asi v roce 1987, během prvního pobytu v Západním Německu, při návštěvě jedné teologické fakulty, náš

průvodce vyprávěl o nových problémech, které přinesl neomezený přístup ke studiu teologie. Ptal se tehdy řečnický, lze dosáhnout titulu magistra nebo doktora teologie a nevěřit přitom v Boha? Lze studovat teologii jako každý jiný obor, bez osobního vztahu k živému Bohu? Teologie bere svůj název od Božího slova nebo minimálně je to slovo o Bohu...

Ježíš si asi nedělá podobné problémy. Nechce po svých učednících, aby zůstali uzavření pouze do vlastní společnosti – naopak, posílá je po dvou, aby šli mezi ty, kteří je přijmou, a ty, jež je odmítnou. Všem je tedy nabídnuto, co evangelisté nazývají znamením příchodu Božího království: uvolnění od zlých duchů, odpuštění hříchů, uzdravování těla a radostné poselství evangelia.

Do tohoto kontextu sv. Matouš vkládá ještě jednu větu: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte“. Sv. Marek cituje jiná Ježíšova slova, ve kterých varuje své učedníky před pokušením zbohatnout při tomto radostném poselství. Neberte si nic na cestu – ani hůl, ani dvoje šaty, ani chléb – čtete u Marka. Matoušovo evangelium přidává: neshánějte si do opasku ani zlaté, ani stříbrné, ani měděné peníze. A tak máme dojem, že skromnost a chudoba jsou v centru celého tohoto poslání. Určitě, nelze to přehlédnout. Ale pro mne důležitější je samotné spojení mezi přijetím a dáváním: zadarmo jste dostali – zadarmo dávejte. Jinými slovy: pokud jsi přijal Boží dar, a víš, že jsi ho dostal zadarmo, budeš se moci o tento dar rozdělit. Také zadarmo. Pokud věříš, budeš víru předávat. Také mimo uzavřený kruh stejně myslících a bez ohledu na to, zda jsi magister, doktor nebo profesor teologie. Dostali jsme – to je jisté. Tedy dávejme.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 15. neděle v mezidobí

1. ČTENÍ - Am 7,12-15

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! v Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nebyl jsem prorok ani prorocký učedník, byl jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!“

ŽALM 85 - Odpověď: Pane, ukaž nám své milosrdenství!

Kéž mohu slyšet, co mluví Hospodin, Bůh: – jistě mluví o pokoji pro svůj lid a pro své svaté. – Jistě je blízko jeho spása těm, kteří se ho bojí, – aby sídlila jeho velebnost v naší zemi.

Milosrdenství a věrnost se potkají, – políbí se spravedlnost a pokoj. – Věrnost vypučí ze země, – spravedlnost shlédne z nebe.

2. ČTENÍ - Ef 1,3-14

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a rozumností: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spásě, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou případně dědictví. Tak se dovrší naše vykoupení, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

EVANGELIUM - Mk 6,7-13

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijдете někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytráste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

Expedice Choreb II.

Již to bylo rok a několik měsíců, co se uskutečnila první expedice do minulosti. Díky zkušenostem a podkladovým materiálům vznikla nová expedice, která měla rozluštit tajemství svitku popsaného písmem, které běžně není užíváno.

V pátek večer 30.června putovalo několik lidiček vlakem. Směr určení Kralovice. Kdo to byl? Kdo typuje přípravný tým, má bod.

Honza, Profesor, Madlenka a Paddy – vybavení, připravení, schopni nastoupit do akce. Večer poslední porada a relax. V sobotu se nakupovalo, uklízelo, sekala tráva, aranžovalo...

Příjezd zahájila zkušená tábornice Jana, no a pak už se střídalo auto za autem. Tábor se rozrostl ještě o Ondru, Michala, Vaška, Marušku, Klárku, Terezku, Matěje, Šimona a Matouše. Tedy celkem nás bylo 14. Kdo prošel až na ubytovací pokoj, vyhrál, protože projít přes bankéře a ubytovatelského šéfa hotelu „Mudžardžadá“ nebylo tak jednoduché. Formuláře měly většinou hodně cizích slov a lámaná čeština dávala občas zabrat.

Během večera byl každý seznámen s novým řádem, ještě jsme zahráli venku míčovou hru fotbal, nebo to spíš byla kopaná? (to záleží na počtu modřin na nohou). Večer pak společně uleháme a večerní příběh nás přenáší do jiné doby i místa. Ale většina se nakonec přenesla do spánku.

Začíná nový slavnostní den – neděle, v Kralovicích totiž byla pouť Petra a Pavla. Slavnostní mše byla ukončena posezením na faře nejen pro tábor, ale samozřejmě i pro farníky. Odpoledne nám odhalilo další užitečné informace o druhé části svitku, který jsme již vlastnili. Brzy se povedlo vyluštit obsah a dokonce tu byla možnost o získání druhé části svitku. Celá skupina vyrazila v úterý večer k Mariánské Týnici, kde jsme se sešli s dvěma dívčínami. Přinesli nám pouze ukázat ten vzácný svitek. Mluvčí tábora vyjednávali a vyjednávali, chvilku to vypadalo, že tábor odejde s prázdnou. Štěstí nás naštěstí v těsném závěru neopustilo, sice se nepovedlo vyzískat druhou část svitku, ale nakonec postačila kopie, za kterou bylo vydáno přes deset vzácných kamenů mudrců.

Tábor utíkal, počasí nám přálo, jídla bylo dost a s kvalitou na vysoké úrovni. Tajemný svitek vydával větší a větší svědectví, bylo na čase připravit výpravu.

„Projděte horou a uvidíte nový svět.“ Tato stopa nás dovedla úžasnou krajinou a asi desaterým broděním k zvláštnímu místu, kde bylo na čase ukázat odvahu. Všichni jsme se společně dostali do „Nového světa“, jenom trochu uniklo co tam. Vrátili jsme se a po cestě zpět jsme ještě postavili pár mohyl a pár přehrad. Překvapivě se obloha zatáhla a tak nebylo tolik času na trhání jahod a borůvek, kterých tam bylo mraky. Poslední den nebyl velkou výjimkou, rozcvička, snídaně, modlitba a pak ještě nejen míčové hry a odpoledne úklid, balení věcí. Účastníci se rozjeli domů. Co víc dodat? Jen velký dík.

Paddy

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (19)

Na tomto místě se stýkají politika s vírou. Jistě, víra má svou vlastní povahu jako setkání s živým Bohem – setkání, které nám otevírá nové horizonty daleko nad rozum. Ale je také očistná síla pro sám rozum. Osвобоjuje ho z Božího hlediska od jeho zaslepeností a tím mu pomáhá být lépe sám sebou. Umožňuje rozumu konat lépe svou práci a vidět lépe to co je mu vlastní. Právě zde je místo k nasazení katolické sociální nauky: nechce církvi zjednat moc nad státem; nechce také názory a způsoby chování vyvěrající z víry vnucovat těm, kteří nesdílejí tuto víru. Chce prostě přispět k očistě rozumu a napomáhat k tomu, co je správné, co se dá zde a nyní poznat a pak také provést.

Sociální nauka církve argumentuje na základě rozumu a přirozeného práva, to znamená na základě toho, co odpovídá přirozenosti každé lidské bytosti. A ví, že to není úkolem církve politicky prosadit toto učení: chce v politice sloužit výchově svědomí a pomáhat, aby rostlo vnímání pravých nároků spravedlnosti a zároveň také ochota jednat na jejich základě, i kdyby to odporovalo situacím osobního zájmu. To však znamená, že je to základní úkol každé generace, že se musí znovu pustit do budování spravedlivého společenského i státního pořádku, v němž každý dostane to, co mu přísluší. Protože jde o politický úkol, nemůže to být bezprostřední úkol církve. Protože je to ale zároveň přední lidský úkol, má církev povinnost poskytovat svůj přínos skrze očist'ování rozumu a skrze mravní vzdělávání, aby se nároky na spravedlnost staly pochopitelné a aby se daly politicky prosadit.

Církev nemůže a nesmí strhávat na sebe politický boj, aby uskutečňovala co možná nejspravedlivější společnost. Nemůže a nesmí se stavět na místo státu. Avšak nemůže a nesmí zůstat stranou v zápase o spravedlnost. Musí cestou argumentací vstoupit do zápasu rozumu, a musí burcovat duševní síly, bez nichž se nemůže prosadit spravedlnost, jež vyžaduje vždycky také odříkání, ba ani prospívat. Spravedlivá společnost nemůže být dílem církve, nýbrž ji musí vytvořit politika. Avšak hluboce ji zajímá úsilí o spravedlnost, tím, že pracuje na tom, aby se poznání a vůle otevřely pro požadavky dobra.

Posvěcení základního kamene kostela sv. Vojtěch v Milavčích

Již je tomu v letošním roce 265 roků, kdy dne 23. června 1741 byl položen a posvěcen základní kámen ke stavbě kostela sv. Vojtěch v Milavčích. Tomuto aktu předcházelo povolení konsistoře z roku 1739 ke sbírce k obnovení kaple, která byla již značně sešlá. Posvěcení základního kamene provedl P. Antonín Příhoda, domažlický děkan, za přítomnosti nejen domažlických kněží, ale i stavitele chrámu sv. Vojtěcha Antonína Spannbruckera z Prahy. Stavba nového kostela se uskutečnila v letech 1741 až 1748. Nově vybudovaný kostel sv. Vojtěcha byl požehnán bisk. vikářem z Horšovského Týna P. Antonínem Wagnerem, a to dne 28. září 1751 - v letošním roce uplyne od této události 255 roků.

Otomar Hana